

## ACEMİ BEY MASALI

Menşei: Anadolu

Dost dost, güzel dost  
Babamdan kaldı eski bir post  
Ben giyerim çok yakışır  
Giydikçe sökülüp kırışır  
Aldım postu terziye yolladım  
Parasını ardından yolladım  
Dikilmesini beklerken  
Bir masala başladım

Çok çok uzun zaman önce, uzak mı uzak diyarların birinde, genç bir bey yaşarmış. İyi kalpliliğiyle ün salmış bu beyin tek bir kusuru varmış; o da fazla aceleci olmasıymış. Bir yere mi gidilecek, çabucak yola koyulurmuş... Bir işe mi girişilecek, hemencecik karar verir, seçimlerinin sonuçlarını pek düşünmezmiş...

Bey'in bir de çok sevdiği bir dostu varmış. O da köpeği Aşkar'mış. Çoğu zaman onunla oyunlar oynar, gezintilere çıkarmış.

Bir gün Bey, yağmur bulutları kadar gri ve heybetli atına atlayıp ormana doğru bir gezintiye çıkmış. Yanında sadık dostu Aşkar da varmış.

Henüz yolun başında susayan Bey, atını durdurmuş. Elini kırbasına atmış. Atmış ama, kırbası bomboşmuş. Meğer konaktan aceleyle çıkarken suyunu doldurmayı unutmuş.

Şöyle bir düşünmüş... Bir an önce ormanın derinliklerine gitmek istediği için geri dönüp su almak ona vakit kaybı gibi gelmiş. Aşkar'a "Nasıl olsa bir yerlerde su buluruz. Yok yere zamanımızı harcamayalım" deyip atıyla birlikte, oktan çıkan yay gibi fırlamış. Öyle ki, Aşkar bile, dili dışarıda, zar zor yakalayabilmiş Bey'ini.

Yollara tozlarını, ağaç dallarına rüzgârlarını bırakarak ilerlemişler. Onlar ilerledikçe Bey'in susuzluğu da iyice artmış. Sonunda ormanın derinliklerine ulaşmışlar.

Karşlarına eski bir su kuyusu çıkmış. Her zamanki gibi aceleci davranan Bey, su temiz midir pis midir, düşünmemiş bile. Atından atladığı gibi kuyunun yıpranmış iplerine asılmış ve kovayı çekmeye başlamış. Tek isteği bir an önce suya kavuşmakmış.

Aşkar ise kuyunun etrafında dolanıyor, yerleri kokluyormuş. Kuyu, o kadar derinmiş ki kova çek çek bir türlü gelmiyormuş. Ben diyeyim bir masal anlatmalık, siz deyin bir oyun oynamalık zaman geçmiş. Sonunda kova, yüzeye çıkmış. Bey, tam suyu içecekmiş ki Aşkar, aniden kovaya doğru atılmış. Kova, Bey'in elinden fırlayıp hooooop

diye kuyuya düşüvermiş. Bey çok sinirlenmiş. İçinden koca bir “Ya sabır” çekmiş. Hemen sonra tekrar kuyudan su çekmeye başlamış. Çekmiş, çekmiş... Uzun uğraşlar sonunda su dolu kovasına yeniden kavuşmuş. Tam suyu içecekmiş ki bizim Aşkar, yine eline doğru zıplamasın mı? Kova, hooop, yine kuyunun dibine... Bey, iyiden iyiye sinirlenmiş. Öfkesine hâkim olamamış ve gür bir sesle, “Canıma kastın mı var senin?! Kavruldum susuzluktan! Git, gözüm görmesin seni!” diyerek can dostunu kovmuş. Bey'in bu sözleri Aşkar'ın kalbini çok kırmış. Ondaki ilk defa böyle sözler duyuyormuş, çok şaşırılmış. Ne yapsın... Başını önüne eğerek usul usul oradan uzaklaşmış. Bey ise Aşkar'ın ardından söylene söylene tekrar kovayı çekmeye başlamış. Çekmiş, çekmiş... Nihayet suya kavuşmuş, tam bir yudum alacakmış ki oradan geçmekte olan bir ormancı, “Aman Bey'im yapma!” diyerek telaşla bağırarak. Yanına gelip kuyudaki suyun zehirli olduğunu söylemiş.

Beyin aklı o anda başına gelmiş. Can dostu Aşkar'ın, kendisini korumak için kovayı düşürüp durduğunu anlamış. Aceleci davranıp, doğru düzgün düşünmeden onu kovduğu için çok pişman olmuş. Bulut grisi atına atlayıp hızla kuyunun yanından ayrılmış ve Aşkar'ı aramaya koyulmuş.

Aramış, aramış... Ama bir türlü bulamamış. Ormanın derinliklerine kadar gitmiş. Toprak o kadar engebeliymiş ki at ilerlemekte zorlanıyormuş. Atını bir ağaca bağlayan Bey, yoluna yürüyerek devam etmiş.

Aradan saatler geçmiş. Güneş, yüzünü dağların arkasına saklamak üzereymiş. Bey, son bir umutla “Aşkar! Aşkar!” diye seslenirken, avcılarının kazdığı bir çukura düşüvermesin mi?

Çukur çok derinmiş. Bey, ne yaparsa yapsın bir türlü oradan çıkamamış. Derken bir havlama sesi duymuş. Bu, can dostu Aşkar'ın sesiymiş. Bey, “kurtuldum” diye sevinçten havalara uçmuş. Bizim Aşkar'sa, çukurun başına gelip beye şöyle bir bakmış, sonra aniden fırlayıp gitmiş. Bey'in sevinç, hüzne dönüşmüş. Yaptıklarından dolayı Aşkar'ın kendisini çukurda bıraktığını düşünmüş. Hak da vermiş dostuna. Kendi kendine “Ne yapacağım, ne edeceğim” derken, Aşkar ağzında uzunca bir sarmaşıkla çıkagelmesin mi? Can dostunun sarkıttığı sarmaşığa tutunan bey sonunda çukurdan çıkabilmiş. Çıktığı gibi de Aşkar'a sıkıca sarılıp özür dilemiş. Aşkar da kuyruğunu sallayarak sevinçle karşılık vermiş. O günden sonra bu iki can yoldaşının arasında hiç kırgınlık olmamış. Bizim Bey de dersini almış ve bir daha öncesini sonrasını düşünmeden acele kararlar almamış.

Gökten üç elma düşmüş... Biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de aceleci davranmayıp iyice düşünerek hareket edenlerin başına...

Evet çocuklar... Yarın büyük gün... Sabah arkadaşım seyahatinden dönüyor. Tarçın'la birlikte havaalanına onu karşılamaya gideceğiz. Telaş etmeden evden çıkabilmem için erkenden kalkmam gerek. Geç olmadan uyuyayım. Hepinize iyi geceler, tatlı mı tatlı rüyalar...